

Hồi 65

Tái Khởi Phong Ba

Phong cảnh hồ Bà Dương đẹp như tranh vẽ, có một trang viên trắng lẹ được xây cất trên bờ hồ, trang viên này chính là Hoa Nguyệt Biệt Trang đã lừng danh giang hồ bấy lâu.

Có hai nữ nhân một già một trẻ ngồi trong thủy các. Lão già nọ trạc tuổi năm mươi ngoài, người mặc cung trang với những trang sức trân quý như một hào môn quý phụ. Bà ta chính là Biệt trang chi chủ Bà Dương phu nhân chứ không phải ai xa lạ nữa. Còn người ngồi bên cạnh là một thiếu nữ trạc tuổi hai mươi ngoài, đẹp đến độ y như một nàng tiên trong truyền thuyết, thiếu nữ này chính là con gái của bà ta, giang hồ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân.

Hai mẹ con lắng lặng ngồi im một chỗ, sắc mặt trầm nặng hết sức, hai mắt Đào Ngọc Phân óng ánh ngập lẹ.

Cả một trang viên rộng lớn, từ trong ra ngoài im phăng phắc, đến như là chỉ có hai mẹ con bà ta mà thôi.

Bà Dương phu nhân thở dài một tiếng phá tan bầu không khí tĩnh lặng nói:

- Hài nhi, con hồ đồ quá thế, con không nên để tử phụ con bỏ đi như vậy, bây giờ môn chủ đã nổi sùng lên...

Đào Ngọc Phân nói giọng u oán:

- Thừa mẹ, không phải con cố ý để chàng bỏ đi, mà chính con không ngờ chàng lại bỏ đi như vậy.

Bà Dương phu nhân nói:

- Ô! Hài nhi con thử nghĩ xem, môn chủ đứng ra đỡ đầu tác hợp hai con, đồng thời cử hành cả hôn lễ, thế mà trong đêm động phòng hoa chúc lại để xảy ra sự cố này. Môn chủ là người có tâm tính cao ngạo, làm sao còn mặt mũi nhìn mọi người ư?

Đào Ngọc Phân căm phẫn nói:

- Thưa mẹ, cả đại sự như vậy cũng phải nghe theo mệnh lệnh người khác, không hề làm chủ được chút nào, thế thì mình còn sống để làm gì nữa?

Bà Dương phu nhân nói giọng ảo não:

- Này hài nhi, bây giờ con oán trách mẹ cũng vô ích, cũng không thể nào thay đổi sự thật. À! Hai mươi năm trước chỉ đi sai một nước cờ... Thôi nhắc lại làm gì nữa, mình đã là đệ tử của Thiên Hương môn, tất cả đành nghe theo mệnh lệnh môn chủ vậy.

Đào Ngọc Phân nói giọng xúc động:

- Thưa mẹ, con phải cao chạy xa bay.

Bà Dương phu nhân lắc đầu nói:

- Chớ nói lời vớ vẩn, dù chốn thiên hạ rộng lớn bao la thật, nhưng e rằng không có chỗ nào để con lẩn trốn được cả. Con bỏ đi rồi, còn mẹ thì sao? Để một mình mẹ chịu chế tài tàn khốc của môn quy chẳng?

Đào Ngọc Phân cúi đầu xuống, nước mắt theo đó chảy ròng ròng xuống.

Bà Dương phu nhân lấy tay xoa nhẹ vai y, nói giọng nã nê:

- Hài nhi, mẹ đã hại con, nếu may mà tìm lại được tử phụ con, có lẽ tình thế có thể cứu vãn được, thế nhưng trong vòng ba tháng nay, đã xuất động hàng trăm người vẫn không sao tìm gặp hình bóng hấn...

Đào Ngọc Phân khẽ mím môi nói:

- Cho dù tìm gặp chàng, con cũng chẳng chịu lấy chàng đâu.

Bà Dương phu nhân đặt tay xuống, trợn to hai mắt nói:

- Con nói sao thế, con không thương hấn sao?

Đào Ngọc Phân nói:

- Con... không muốn hại chàng, làm cho chàng phải đau khổ suốt đời.

Bà Dương phu nhân nói:

- Này nha đầu khờ dại, hấn đường đường là một thiếu môn chủ, làm gì có chuyện đau khổ suốt đời, mẹ cũng chẳng hiểu con suy nghĩ thế nào cả. Thế nhưng có nói đi nữa cũng muộn màng rồi, vì có tìm được hấn đâu.

Đào Ngọc Phân cau mày nói:

- Thưa mẹ, mẹ bảo rằng có việc chi cần nói lại với con?

Bà Dương phu nhân lại thở dài một tiếng nói:

- Hài nhi, môn chủ hạ lệnh bảo con gả cho Ngọc Dịch Thư Sinh Huỳnh Minh Tam công tử của Động Đình Quân!

Đào Ngọc Phân rung bắn người lên, hốt hải nói:

- Nói sao? Gả cho tên Ngọc Dịch Thư Sinh ấy?

Bà Dương phu nhân nói giọng ôn tồn:

- Này hài nhi, Động Đình Quân được tôn xưng là Tam Sương đệ nhất gia, chắc không làm mất mặt con chứ?

Đào Ngọc Phân tròn xoe hai mắt nói:

- Môn chủ muốn tính chuyện gì thế?

- Mở rộng thế lực của bản môn ra tới Tam Sương.

Đào Ngọc Phân nghiêng răng nói:

- Thế thì con là công cụ mở mang thế lực rồi còn gì nữa.

Bà Dương phu nhân cười cay đắng một tiếng nói:

- Hài nhi, sớm muộn gì con cũng phải lấy chồng, nơi chốn này cũng chẳng tệ...

Đào Ngọc Phân lắc đầu nói:

- Con không bằng lòng!

Bà Dương phu nhân thở dài một tiếng nói:

- Này con chớ bướng bỉnh, đây là mệnh lệnh. Con vẫn có thể tưởng tượng được hậu quả thế nào rồi, mai nay Động Đình Quân sẽ sai người mang lễ vật tới...

Đào Ngọc Phân giật mình đứng phắt dậy nói:

- Lễ vật ư? Nói vậy đây là định cục rồi?

Bà Dương phu nhân khẽ gật đầu nói:

- Đúng thế!

Đào Ngọc Phân cười một tiếng rất thâm nảo nói:

- Khá lắm, con đành phải đi theo con đường của tử tử, để được nằm một cách yên tĩnh dưới đáy hồ, thế là không còn phiền não gì cả.

Bà Dương phu nhân bất giác luống cuống cả lên, nói giọng hốt hải:

- Hải nhi, con muốn mẹ chết sao?

Đào Ngọc Phân cúi đầu xuống không nói gì hết, nước mắt cứ chảy ròng ròng xuống.

oOo

Có một chiếc thuyền buồm neo tại một nhánh sông vắng vẻ ở bên bờ tây bắc hồ Bà Dương, trên bờ trong bụi rậm ẩn hiện một mái nhà tranh, nhìn qua biết ngay mái nhà tranh này mới dựng chẳng được bao lâu. Phóng mắt nhìn chung quanh toàn là một màu trắng xóa những hoa lau vô cùng tận, mái nhà tranh ẩn trong đó, nếu không đến gần quyết chẳng trông thấy mái nhà tranh này. Xung quanh vài dặm chẳng có mấy may khói lửa và cũng chẳng thấy một con lộ nhỏ nào cả.

Lúc bấy giờ mặt trời vừa mọc, ánh nắng ban mai bao giờ cũng ấm áp dễ chịu cả.

Một thanh niên mặc ngư trang ngồi trên chiếc ghế trước sân nhà đang tắm nắng, bên cạnh có một nam hài nhi độ chừng bốn năm tuổi, vừa chạy vòng vòng trước sân nhà vừa lắc cái trống da đang cầm trong tay.

Tiểu hài nhi nếu có đồ chơi, thì một mình nó vẫn chơi một cách thích thú.

Chàng thanh niên nọ cứ trợn to hai mắt ngó ngẩn nhìn vào hư không, chẳng biết ý đang suy nghĩ điều gì đây.

Đánh bạch một cái, tiểu hài nhi nọ chạy vòng vòng đến nỗi chóng mặt đã té nhào ra đất, tức thì cái trống da đang cầm trong tay cũng văng ra ngoài luôn, nó không khóc, trở mình ngồi dậy và trợn ngược đôi mắt nhỏ bé hình như nó đang phát cáu với chính nó.

Chàng thanh niên nọ giật mình hốt hải nói:

- Ngọc Lân, sao vậy, có đau không con?

Tiểu hài nhi ngoái cổ trợn mắt nhìn chàng thanh niên một cái, không nói gì hết.

Chàng thanh niên ngồi dậy bước tới bên cạnh tiểu hài nhi, nói giọng ôn tồn:

- Ngọc Lân ngoan nào, hãy đứng dậy đi con!

Tiểu hài nhi bĩu môi lắc đầu nói:

- Con không đứng dậy!

Chàng thanh niên nhún vai khẽ cười một tiếng, bước tới nhặt lại cái trống da, phủi sạch những bụi bặm bám trên mặt trống nói:

- Này con, lần sau cha sẽ mua cho con cái tốt hơn.

Tiểu hài nhi ngoái cổ sang một bên nói:

- Con không cần!

Chàng thanh niên không làm gì hơn đành thở dài một tiếng nói:

- Này con, con bị sao thế?

Tiểu hài nhi giận dỗi nói:

- Con không cần gì hết!

Chàng thanh niên cau mày nói:

- Vậy con muốn gì nào?

Hai mắt tiểu hài nhi đỏ ngầu nói:

- Con chỉ cần mẹ!

Chàng thanh niên bỗng như bị ong ruồi chích phải một cái đã run bắn người lên, mặt mày đại biến sắc, kêu tung một cái, cái trống da đánh rớt trên đất luôn.

Chàng thanh niên này là ai thế?

Hắn chính là Ngư Lang Trần Gia Lân, đã không bằng lòng kết hợp với thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Võ Lâm Tiên Cơ Đào Ngọc Phân dưới tình huống ép buộc cách đây vài tháng, sau đó bỏ trốn động phòng dẫn ái nhi đến đây ẩn cư chứ không còn ai xa lạ nữa.

Câu nói vừa rồi của tiểu hài nhi đã khơi dậy hồi ức đau khổ cực độ của hắn, ái thê Đào Ngọc Phương nhảy hồ tự tử sắp tròn ba năm, đã bỏ lại đứa con mồ côi mẹ này. Chẳng biết nó đòi mẹ với hắn đã bao nhiêu lần rồi, mỗi một lần hắn thấy đều thương tâm cả một hai ngày. Nếu tình hình này cứ tiếp tục hắn chắc phải phát điên lên cho mà coi.

Hai cha con chẳng biết ai đã giận dỗi ai, hắn thì cứ đứng ngẩn người ra tại chỗ, còn thằng nhỏ cứ ngồi lỳ trên đất không chịu đứng dậy, cả hai người chẳng ai mở miệng nói gì hết.

Cuối cùng Trần Gia Lân không chịu nổi, đã lên tiếng nói:

- Ngọc Lân đứng dậy nào, cha nhất định tìm mẹ về với con!

Tiểu hài nhi khóc lóc nói:

- Cha gạt con, con không nghe đâu.

Trần Gia Lân cười thê lương một tiếng, nói:

- Nay Ngọc Lân, nếu cha đi tìm mẹ thì con lâu lắm mới gặp được lại cha nhé.

Tiểu hài nhi lấy tay lau khô nước mắt nói:

- Lân nhi không sợ, chỉ cần mẹ trở về được, tử tử ca ca nhà họ Châu ai cũng đều có mẹ, chỉ mỗi một mình con không có mà thôi.

Giương mặt Trần Gia Lân co rút lại lia lịa, nước mắt đã chảy ròng ròng xuống, hắn đã cố cầm lại không cho nước mắt nhỏ xuống song hai mắt chẳng nghe lời sai bảo, y như vỡ bờ đê, ngấn lệ cứ chảy dài xuống không ngừng.

Tiểu hài nhi vội bò dậy, níu tà áo của cha nó, nói:

- Thưa cha, cha đừng khóc nữa, Lân nhi không cần mẹ nữa đâu!

Nghe ái nhi nói thế, Trần Gia Lân càng không cầm lòng được, đã cất tiếng khóc thật thương tâm. Hắn lấy tay vuốt ve mái tóc con thơ, trong lòng bắt đầu hối hận. Nếu hôm trước bất chấp mọi hậu quả, không giận dỗi đến câu nói đã chạm đến tự ái cùng em vợ Đào Ngọc Phân kết hợp, sau ngày kết hôn sẽ cao chạy xa bay, há chẳng giải quyết mọi vấn đề rồi ư?

Nhưng hắn thoát suy nghĩ kỹ, lại cảm thấy rằng mình bỏ trốn động phòng là đúng. Điều thứ nhất mình và Đào Ngọc Phân kết hợp chẳng phải do hai bên tình nguyện. Điều thứ hai, nếu hai người cao chạy xa bay, bỏ lại mẹ nàng mặc Mẫu Đơn lệnh chủ hành quyết được chẳng?

Thình lình ngay lúc này...

Có một âm thanh lạnh lùng vang lên:

- Ngư Lang, quả thật ngươi lẩn trốn khá kín đáo đấy!

Trần Gia Lân thoát nghe thấy tiếng nói bất giác giật mình nhủ thầm: "Chẳng lẽ chính bọn Thiên Hương môn đã tìm đến đây sao? Nơi chốn ẩn mật như vậy mà còn bị đối phương thám thính ra, thật là đáng sợ hết sức!"

Hắn vừa suy nghĩ vừa đảo mắt quét nhìn xung quanh một cái, chẳng thấy bóng người còn con nào hết.

Ngọc Lân ngừng mặt hỏi:

- Thưa cha, có khách đến đây ư?

Trần Gia Lân nắm chặt cánh tay nhỏ bé của nó, nói:

- Chớ ồn ào!

Dứt lời hần la lớn tiếng nói:

- Bằng hữu phương trời nào thế?

Âm thanh lạnh lùng nọ lại vang tới nói:

- Hãy suy nghĩ kỹ lại xem, chúng ta không xa lạ chút nào cả!

Giọng nói kỳ quặc hết sức, hình như đối phương bụm miệng nói chuyện thì phải.

Trần Gia Lân nói giọng hốt hải:

- Có phải bằng hữu chính là người từng giả mạo tại hạ đó ư?

Âm thanh nọ vang tới nói:

- Chớ nói lời khó nghe như vậy, chỉ nhất thời khởi hứng hóa trang ra hình dạng của người, có gì đâu mà phải bảo là giả mạo người.

Trần Gia Lân thở mạnh một cái nói:

- Bằng hữu quang lâm có điều chi chỉ giáo?

Âm thanh nọ nói:

- Ngươi Lang, người làm việc không nên cứ mãi lo tư lợi cho mình mà không thêm nghĩ tới sự sống chết của người khác chứ.

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Bằng hữu nói thế có nghĩa là sao?

Âm thanh nọ nói:

- Người để lại cô dâu trong phòng hoa chúc, sau đó phủi tay bỏ đi, để ai thu dọn cảnh tàn này đây?

Trần Gia Lân mặt mày đại biến sắc, tại sao đối phương cũng biết sự kiện này ư? Rốt cuộc y là ai vậy? Y tìm đến đây để làm gì?

Tiểu Ngọc Lâm trợn to đôi mắt bé nhỏ, cứ lấy làm lạ nhìn hết hướng đông rồi lại quay sang nhìn hướng tây, nó hoàn toàn không hiểu những lời nói của hai bên.

Một hồi thật lâu Trần Gia Lân lại nói tiếp:

- Rốt cuộc bằng hữu đang nói những gì thế?

Cười lạnh lùng một tiếng, âm thanh nọ nói:

- Ngươi Lang, chớ giả mù sa mưa nữa, trong bụng ngươi am hiểu hơn ai hết, trốn tránh sự thật chẳng hỏi han đến hậu quả, đây là hành vi của kẻ vũ phu, ngươi có biết chăng?

Quả thật Trần Gia Lân nghe đến hai chữ vũ phu hơi lấy làm hổ thẹn, thế nhưng bây giờ hẳn không còn hăng như trước kia nữa, bèn thở phào một cái nói:

- Tại sao bằng hữu lại can thiệp vào chuyện này như thế?

- Người thiện hạ can thiệp việc thiện hạ, thích thì can thiệp chứ chẳng tại sao cả! Điều này có gì là lạ lùng đâu?

- Nhưng tại hạ thì cảm thấy lạ lùng hết sức!

- Lạ cũng được mà chẳng lạ cũng được, ngươi ắt phải đi cho hết ván cờ tàn này mới được.

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Mời bằng hữu hiện thân sao đó mới nói tiếp?

- Có cần thiết như thế không?

- Bằng không mới bằng hữu rời khỏi đây!

Bóng người thấp thoáng một cái, tức thì có một thư sinh bịt mặt hiện ra giữa sân. Trần Gia Lân run bắn người lên, đối phương lại thay đổi trang phục khác, nhưng hẳn từng thọ giáo thân pháp quỷ khốc thần sầu của ỷ rồi.

Tiểu Ngọc Lân nói:

- Thừa cha, vị bá bá này đáng sợ gớm...

Trần Gia Lân nắm chặt tay ái nhi, an ủi nói:

- Ngọc Lân, đừng sợ con. Vị bá bá này con người rất tốt, con vào nhà để cha nói chuyện với bá bá một chút nào.

Tiểu Ngọc Lân nghiêng đầu sang một bên nói:

- Con biết rồi, bá bá bịt một khen đen vào mặt, ắt là bắt chước ca ca nhà họ Châu giả làm ma nhát người chứ gì!

Trần Gia Lân cười gượng ngừng một tiếng, nói:

- Đúng thế, con hãy vào nhà đi!

Tiểu Ngọc Lân đưa mắt chăm chăm nhìn thư sinh bịt mặt một cái, cúi người nhặt lại cái trống da, vừa lắc cái trống vừa bước vào trong nhà.

Trần Gia Lân đưa mắt tiến ái nhi vào nhà xong, mới quay người trở lại nói:

- Tại hạ xin hỏi bằng hữu xưng hô thế nào?

Hình như bịt mặt thư sinh đã ngăn người ra tại chỗ, không thấy ỹ trả lời gì cả.

Trần Gia Lân lấy làm lạ, la lớn tiếng nói:

- Nếu bằng hữu không cho biết danh hiệu, chúng ta miễn bàn tất cả!

Âm thanh thư sinh bịt mặt bỗng trở nên trầm nặng nói:

- Đòi người như một vở kịch, chớ quan trọng thái quá làm gì, danh hiệu chỉ tượng trưng cho một người, người chỉ cần biết có một con người như ta là đủ rồi, nếu người quyết hỏi cho bằng được thì cứ gọi ta là Thất Tâm Nhân cũng được!

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Thất Tâm Nhân? (người đánh mất trái tim).

- Đúng thế, một người đã đánh mất trái tim!

- Chẳng lẽ đánh mất trái tim vẫn còn sống được sao?

Thư sinh bịt mặt cười há há một tiếng nói:

- Người đánh mất trái tim cũng là xác chết biết đi, con người đáng chết mà không thể chết, đành phải sống tiếp thế thôi!

Trần Gia Lân thoát nghe nói quái luận này, bất giác rùng mình ớn lạnh tóc gáy, trong bụng hẳn biết rằng đối phương không bằng lòng tiết lộ lai lịch, nên mới nói lời thôi như vậy, nhưng hẳn cũng chẳng bẽ đối phương làm gì, thế rồi bữu môi nói:

- Hãy vào chính đề cho rồi, mục đích bằng hữu đến đây làm gì vậy?

Thất Tâm Nhân nói:

- Lúc này ta đã nói rồi kia mà, ta bảo người đi xong ván cờ tàn ấy!

Trần Gia Lân xéch ngược đôi lông mày kiếm nói:

- Tại sao bằng hữu lại can thiệp vào sự việc này vậy?

Thất Tâm Nhân nói:

- Tạo sao ư? Trông tình hình nếu ta không nói cho rõ ràng người ấy không đành lòng đâu. Võ Lâm Tiên Cơ ư như một danh hoa trời xanh, có ai nhẫn tâm trông thấy mưa gió làm hỏng danh hoa, ta đã yêu dấu bông hoa này, nhưng ta là người mất đi trái tim không thể cung phụng nó, cho nên đành chịu khó tìm một người bảo vệ danh hoa, mà người chính là nhân tuyển thích hợp nhất!

Cũng lại một phen quái luận, Trần Gia Lân đã rung động cõi lòng khi nghe nói đến mấy chữ người bảo vệ danh hoa.

Thất Tâm Nhân lại nói tiếp:

- Này Ngự Lang, ta chẳng hiểu tại sao, người đối diện với danh hoa nghiêng thành nghiêng nước này lại chẳng động lòng chút nào, chẳng lẽ người muốn ăn hận suốt đời sao?

Trần Gia Lân trầm giọng nói:

- Tại hạ cũng là một con người mất đi trái tim!

Thất Tâm Nhân thoáng ngẩn người ra giây lát, sao đó cười há há một tiếng nói:

- Nói như vậy thế thì chúng ta chí đồng đạo hợp rồi, nhưng ta vẫn mong rằng người sẽ tìm lại trái tim đã đánh mất ấy. Nếu người theo con đường của ta, sẽ là một lỗi lầm lớn. Bây giờ nhắc lại đề tài cũ, người chuẩn bị thu dọn ván cờ tàn này bằng cách nào đây?

Trần Gia Lân ấp úng nói:

- Bằng hữu vẫn chưa khai ra sự thật kia mà?

Thất Tâm Nhân nói:

- Chính vì người bỏ đi trong đêm động phòng và mất tích đến nay. Mẫu Đơn lệnh chủ nổi cơn lôi đình, bây giờ đã hạ lệnh bảo Võ Lâm Tiên Cơ gả cho Ngọc Địch Thư Sinh Huỳnh Minh, nay mai họ sẽ mang sính lễ tới bây giờ...

Trần Gia Lân thất kinh nói:

- Có việc như thế xảy ra thật sao?

- Đúng thế!

- Làm sao bằng hữu lại biết như thế?

Thất Tâm Nhân nói:

- Người chớ thắc mắc điều này làm gì, ta chỉ hỏi người xử lý thế nào đây?

Trần Gia Lân không ngờ xảy ra sự việc như thế, hấn sức liên tưởng cách đây hai năm về trước Ngọc Định Thư Sinh từng mua chuộc Huyết Chương Quỷ là tay giết mướn chuyên nghiệp giang hồ để sát hại mình. Trong ký ức của mình đối phương chỉ là một gã công tử bột, làm sao sánh được với Đào Ngọc Phân?

Thế nhưng Đào Ngọc Phân là đệ tử của Thiên Hương môn, Mẫu Đơn lệnh chủ có quyền quyết định cuộc đời nàng, mình đã từ hôn, biết nhúng tay bằng cách nào nữa đây?

Qua lời nói trong đêm hoa chúc, cho thấy rằng nàng không yêu mình, miễn cưỡng kết hợp sẽ là một sự kiện đau khổ...

Hấn suy nghĩ đến đây trầm giọng nói:

- Đào Ngọc Phân vô ý với tại hạ, điều này không thể miễn cưỡng được!

Thất Tâm Nhân ngạc nhiên nói:

- Tại sao ngươi lại biết thế, chính nàng nói vậy chẳng?

Trần Gia Lân khẽ gật đầu nói:

- Chắc không còn sai nữa!

Thất Tâm Nhân suy nghĩ giây lát nói:

- Hãy giải quyết việc trước mắt đã, chúng ta cứ rút củi dưới đáy nồi ngăn cản đăng trai mang lễ vật tới.

Trần Gia Lân ngạc nhiên nói:

- Ngăn cản bằng cách nào đây?

Thất Tâm Nhân nói:

- Điều này đơn giản thôi, chặn ngay giữa đường nhưng mà ngươi không được sử dụng chân diện mục xuất hiện, bằng không Mẫu Đơn lệnh chủ quyết không buông tha ngươi, và Động Đình Quân cũng ắt phải truy nã ngươi, lúc đó hai mẹ con Đào Ngọc Phân càng thê thảm hơn cho mà coi.

- o O o -